

Desamar(rar)

Seguiràs navegant pel mar color de vi
i amb el temps el teu cor s'oblidarà de mi,
oblidarà que un dia...

(Ai, avui com em costa
sola
contemplar
el sol que es dissol en la posta.)

Salpes de la meva illa, a trenc d'alba, demà:
l'amor és una barca i t'he de deixar anar...

¿De què serveix voler posar dics al destí?
Altres ports, altres platges t'esperen lluny d'aquí.

Amb el temps el teu cor s'oblidarà que un dia...

Tu i jo vam estimar-nos:
en veure'ns ens bullia
la mirada de llum
la pell de goig ardent

l'amor era una barca amb les veles al vent
vogant a l'aventura sense fre sense fi
Solcaràs altres illes, altres fars,
sense mi.

Va ser bonic de viure-ho:
venien les gavines,
durant les passejades que fèiem vespertines,
només per saludar-nos.

Em saltaven per dins,
quan deies el meu nom,
de sobte
mil dofins.

Oh déus, m'oblidarà...
Espera! No te'n vagis!
No, rema! Rema lluny!
Pateix tifons i naufragis!

Tu ja no perds el nord
per mi ni sents dofins...

I jo, jo encara sí...
I em devora per dins
com un tauró
l'enyor pel que mai no serà:
l'amor és una barca i t'he de deixar anar...

Pel fris de l'horitzó desperta un sol rosaci.
És l'hora.
Les gavines m'aconsellen que ho faci:
et desnua...
de nusos,
et desitjo...
bon vent,

desamarro l'amarra amb les mans
lentament
(són les mateixes mans amb què t'amarinava
d'onades de carícies...).

Tot es fon.
Tot s'acaba.

El que crèiem per sempre fins i tot es desfà:
l'amor és una barca i t'he de deixar anar...